

STORŽP

V+VI+VII+VIII+IX+X

List izhaja vsakega 1., 10. in 20. v mesecu. Naročnina za vse leto (do konca junija) 24 Din. Uprava in uredništvo sta v Ljubljani, Miklošičeva c. 5. Uradne ure od 11—12 dopoldne. Ček. račun Slov. dijaške zveze, Ljubljana št. 11.171

Štev. 1.

Ljubljana, 1. novembra 1934

Leto I.

Imamo Pot, Resnico in Življenje, vendar človeštvo bolj kot kadarkoli blodi po stranpotih, v zmotah in smrtni senci. Blodi v osnovni zmoti ne priznavajoč in odklanjajoč Boga, v zmoti, ki je vir vsega današnjega zla, ki nas zajema in ki se kaže zlasti v gospodarskih, političnih in socialnih zablodah današnjega časa.

Človek sicer uvideva odvisnost vseh vprašanj, ki nas obdajajo od tega osnovnega vprašanja, vendar trdovratno vztraja v svoji trmi in oholosti: toži nad materialno krizo in išče zanjo zdravila v raznih znanstvenih in neznanstvenih špekulacijah, mešto da bi začel zdraviti zlo pri njegovih koreninah.

Krizo duha pravilno imenujejo današnjo vsestransko zmedo vsi resnejši misleci. Kriza duha pa je v nas samih. Tudi pred-sokratska doba je bila v marsičem podobna današnji in vstal je Sokrat, veliki glasnik svoje dobe, in odprl človeku po-

gled v njegovo notranjost: tu je treba začeti graditi človeka, tu so temelji za njegovo lepšo bodočnost.

Mi pa imamo Luč, razsvetljenje od Boga, imamo Kristusov nauk in njegovo vodilo: »Iščite najprej nebeško kraljestvo in vse drugo vam bo navrženo!« Uprimo svoj pogled vase, začnimo pri sebi, zdravimo krizo duha, presojujemo vsa vprašanja v luči večne Resnice in pregnali bomo nadloge, ki nas tarejo.

Imamo Kristusovo Cerkev, varno vodnico... Da, tudi priznanje avtoritete, ki ji je nezmotljivi vir Kristus sam, zadeva človeško osebnost, zadeva čut dolžnosti in odgovornosti napram človeški skupnosti.

Sicer vidimo tudi krog sebe dobre volje dovolj, a meso je često preslabo. Zato mladina, ki čuti, da jo oživlja Duh, jo razsvetljuje in rešuje telesnih spon, ne more držati križem rok.

Tolle, lege!

Kristusu Kralju

Kristusu, nesmrtnemu in nevidnemu kralju vseh vekov, edinemu gre čast in slava.

Vsa Evropa je še danes pod strašnim utisom katastrofe v Marseille-u. Zločinec, ki ga pošlje daleko razpredena revolucionarna organizacija, skoči takorekoč v očigled vse Evrope na pločnik avtomobila in ubije kralja, nositelja suverene državne oblasti, in ministra, predstavnika Francije. Ves še tako precizen aparat državnih varnostnih organov ne zadostuje, da bi preprečil tako vnebovpijoče zločine. Pri slovesnem pogrebu našega kralja so se zbrale po svojih predstavnikih dobesedno vse državne oblasti Evrope in po možnosti vsega sveta, da dajo izraza svoji ogorčenosti nad zločinom.

Toda ta zločin je samo člen v dolgi verigi enakih grozodejstev. V zadnjih 40 letih je padlo pod zločinsko roko gotovo 50 kraljev, cesarjev, ministrov, državnikov; ni šlo za osebno maščevanje, nositelje državne oblasti so hoteli zločinci odstraniti. Ne gre za posamezne zločince, ampak v ozadju se dviga pošast duhovne in moralne anarhije, ki se je razpasla v širokih slojih raznih narodov. Zrušili so se v njihovih srcih temelji, na katerih je slonela evropska kultura. To notranjo krizo človeštva označuje papež Pij XI. v okrožnici o Kristusu Kralju z besedami: »Ko so Boga in Jezusa Kristusa odstranili iz postav in iz države..., se je zrušil temelj veljave in moči; ... zato se je morala pretresti vsa človeška družba, ker ni več slonela na nobeni trdni in varni podpori«. Sploh je prišlo »vse zlo nad ves svet radi

Praznik Kristusa Kralja je simboličen za naše glasilo, ker hoče motriti sodobno duhovno, kulturno, gospodarsko življenje naroda v luči načel Kristusa Kralja. List je namenjen akademikom, inteligenci in vsem prosvetnim delavcem v mestu in na deželi.

tega, ker je premnogo ljudi odstranilo Jezusa Kristusa in njegovo postavo iz svojega zasebnega, pa tudi iz družinskega in javnega življenja... — pa tudi ne bo nikdar prisvetilo trdno upanje trajnega miru med narodi, dokler se bodo poedinci in države branile priznati nad seboj gospodstvo našega Odrse-nika.

Te vekovite besede je zapisal papež po največji katastrofi, ki je doslej zadela človeški rod, po svetovni vojni, in kot namestnik božji vabi svet, naj spet priznava kraljevsko čast Kristusovo. Prvaki in oblastniki naj vršijo svojo oblast po ukazu in namesto božjega Kralja, iz katerega izvira vsa oblast; Njega naj javno priznajo kot Kralja nebes in zemlje; vse pravo bi zadobilo svojo naravno moč; vzcvetel bi mir in se ustalil red, meči in orožja bi padli iz rok upornikov.

Te besede nazorno kažejo pravi vir današnje krize in zmedenosti.

Med nami nastopajo preroki, ki nam ponujajo materialističen svetovni nazor, ki sloni zgolj na vnanjem izkustvu in odklanja duhovne vrednote, dušo, Boga. Taki ideologi vidijo zgolj gospodarsko krizo in iščejo izhoda zgolj na številnih gospodarskih konferencah. Saj je vprav primat zgolj ekonomskih interesov ustvaril nestvor kapitalizma; socializem pa propada prav radi tega, ker je hotel zadovoljiti le živalske gone človeka. — Primat duha nad snovnostjo: to je naše geslo.

Drugi nam ponujajo kot zdravilo neki elekticizem vseh raznih naziranj. Treba je iskati, pravijo, rezultanto najrazličnejših gledanj in naziranj. To se pravi, da naj se zmedenost in kaos, ki vladata v vsem pojmovanju narodov, iz lastne moči dvigneta do neke urejene sinteze.

Predvsem je treba poiskati korenine te zmede. Nad sto let smo jedli od onega strupa, ki ga je zasejala francoska revolucija med človeštvo: avtonomija človeka, ki je odtrgala človeka od večnostnega absolutnega bitja in postavila človeka »na lastne noge«, je zasula predvsem božje pravice in je izločila iz našega gledanja na svet edino odločilni večnostni vidik in tako zavrgla oni kompas, ki edini more dati človeškemu dogajanju trdno smer, ker mu kaže najvišji zadnji cilj.

Tretji se dvigajo do višjih, idealnejših smernic: govorijo o nacionalnih idealih, o socialnem čutu, o skrbi za občestvo, o poštenosti in iskrenosti. Nacionalni čut je naravnega izvora in zato upravičen in plemenit. Toda današnji svet nam nudi nazorno sliko o izrodkih nacionalizma. V Evropi si stoje razni nacionalizmi, ki so prešli v imperializem, do zob oboženi nasproti. Nad nacionalizmom mora biti drugi višji kriterij, ki vzporeja in ravna nacionalne težnje različnih narodov. Pravi internacionalizem mora izvirati iz načela, ki je vzvišeno nad strastmi nacionalizmov. Toda take človeške ustanove, ki bi mogla nalagati vsem narodom obvezne zakone za mednarodne odnose, nimamo. Pač pa je v svetu božja ustanova, ki je opremljena z božjo avtoriteto vrhovnega učenstva, in to je Cerkev Kristusa Kralja.

Ona more posvetiti s to svojo avtoriteto mednarodno pravo in dvigniti odnose med narodi v višjo sfero krščanskega občestva.

Društvu narodov bo vedno težje izkopati izpod celih gor orožja, tankov, zrakoplovov, topov, vojnih ladij, ki jih nakopičujejo narodi v letnih proračunih, palmo miru. To palmo miru bi moral nositi v Ženevi zastopnik papeštva; a čudimo se: mesto papeževega zastopnika so sprejeli v svojo sredo za-

stopnika sovjetske Rusije, ki je smrtna sovražnica krščanske Evrope in jo hoče do dna iztrebiti. — Framasonstvo je tako hotelo!

Prav to dejstvo je značilno za diagnozo bolne Evrope.

Pogled na državo

Kot drugod tudi pri nas mnogo razpravljamo o državi. Največ o svoji, nato o sosednjih in končno o državi sploh. Te razprave pa so tudi pri nas večinoma zelo neresnega značaja, zlasti, ker nočejo stvarno pojasniti položaja, ampak hočejo le potrditi upravičenost kake politične stranke do državne oblasti. Zato ni nič čudnega, če čitamo v naših listih tudi v vsakdanjem življenju, ne le znanstveno, tako nevzdržljive trditve, kakor n. pr. država je narod ali obratno. Sicer v tem oziru tudi drugod niso na boljšem, ker prave znanosti o državi sploh ni. Kar je doslej znanega, so le dela Aristotela, sv. Avgušтина in idejnih povzročiteljev francoske revolucije, ki se pa niti zdaleka ne morejo imenovati kake filozofske osnove tega, kar se je danes po vsem svetu izoblikovalo kot država. Vse omenjena in skoraj vsa moderna dela iz državoznanstva obravnavajo in skušajo rešiti vprašanja, ki spadajo po svojem bistvu v področja države in družbe, religije, znanosti itd., ne pa države kot posebnega organizma v človeški družbi. V tem slučaju se godi obratno, kot v drugih področjih življenja. V praktičnem življenju so se uveljavile že močne države, dočim je državoznanstvo, t. j. znanost o idejnih temeljih in razvoju držav še v povojih. Prav ta zmeda in nejasnost v teoriji pa je tudi vzrok, da se v raznih državah pojavljajo teorije, ki se skušajo tudi praktično uveljavljati, pa so zgrešene v svojih osnovah.

Jugoslavija je po svojem obstoju še dokaj mlada država. Zato je doslej tudi naše domače »državoznanstvo« obstajalo le v političnih poročilih in polemikah brez resnejše tendence pokazati, kaj je bistvo in naloga te nove države in kakšen naj bo njen odnos do drugih organizmov, katerim pripadajo njeni člani po drugih svojih funkcijah. Mnogo je temu vzrok dejstvo, da ob začetku države ni bilo še ljudi, ki bi zadostno poznali funkcije, ki naj bi jih nova država vršila v vseh svojih delih. Na nastanek nove države smo bili vsi pripravljeni le čuvstveno, dočim je bilo za spoznanje ostalih odnosov med nami in državo, ter državo in drugimi organizmi (narod, vera, gospodarstvo, znanost itd.) treba mnogo časa in ga bo treba še več, da se bo država ugodno razvijala.

Kot državljani smo dolžni skrbeti za to, da se bo ta razvoj vršil v pravo smer, da se bo resnično ustvarjeni ustroj države čim popolneje približal teoretično dognani najpopolnejši obliki. Duh pa je tisti, ki ustvarja in oživilja. Zato moramo skrbeti, da pride ta duh tudi v državi do one veljave, ki je potrebna, da more država pričeti svoje ustvarjajoče delo.

Zato si bomo skušali najprej ustvariti lik prave države. Ugotoviti bomo morali njeno bistvo, njene naloge ter določiti njene prave meje. S tem bomo našli prava razmerja, v katerih se moramo državljani vključiti v državni organizem, s tem bomo našli odnose, v katerih naj pravilno urejena država vpliva in urejuje druge, od nje različne organizme, ki združujejo ljudi še po drugih funkcijah človekovega udejstvovanja.

Ob tem liku popolne države bomo morali pri-merjati onega, kakršnega je življenje že ustvarilo. Po ugotovitvi zgodovinskih in geografskih dejstev,

gospodarskih pogojev, po določitvi mesta, ki ga človek kot pripadnik določene vere, svetovnega nazora, naroda itd. zavzema, bomo primerjali, v koliko ga država v vršenju teh njegovih pravitako naravnih dolžnosti ali nalog podpira oz. ovira.

Končno bo naša naloga, kazati pot, kako mora država svoje odnose do drugih organizmov nanovo ali drugače urediti, kje je treba državo razbremeniti, ko vrši njej neprimerne naloge oz. kje se mora spomniti svoje urejajoče naloge, ki jo slabo ali sploh ne vrši.

Da bo ta naloga pri nas posebno težavna, je jasno. Zakaj v malokateri državi je toliko različnih momentov, ki jih mora ustroj države upoštevati, kot prav v Jugoslaviji. Malokatera dežela je tako raznolika kot prav naša država. Raznolikost državljanov, ne le kot individuov, temveč združenih v drugih naravnih organizmih, je tolika, da je treba pri nas urediti tisoče odnosov več kot v drugih po zgodovinskem, narodnostnem, verskem itd. razvoju bolj homogeno oblikovanih državah. Skrajni čas pa je tudi, da pridemo preko dolgoletne borbe za državno moč, za oblast v državi, po kateri se zlasti urejajo vsa navedena razmerja in odnosi, v čas, ko bomo od vsakega nosilca državne oblasti tudi v resnici zahtevali stvarno delo na pravični ureditvi teh odnosov. Priti moramo iz časov, ko se vsi državni problemi opravijo z dvema besedama kot smo bili doslej navajeni. To stvarno delo bo edina pot, po kateri bo moral iti v bodoče razvoj države, če bo hotela dobro vršiti naloge, za katere je ustvarjena. Državljeni in nosilec državne oblasti se bodo morali zavesti bistva države ter njej pristojnih nalog in po tem spoznanju uravnati svoje delo, če bomo kdaj hoteli doseči pravo ureditev države. Zadovoljstvo ljudstev pa bo dokaz za to.

Za krščansko demokracijo

Prvič srečamo v zgodovini uresničeno zamisel krščanske demokracije v srednjem veku. Resnična demokracija je cvetela v srednjeveških mestnih republikah in samoupravnih mestih. Poseben znak srednjeveških mest so bile samoupravne organizacije. Najodličnejša organizacija so bili cehi kot samoupravno združeno združenje rokodelcev. Ravno z vraščanjem poedinca v mnogoštevilne ljudske tvorbe ožjih ali širših življenjskih občestev so se odpirali v posamezniku vedno novi viri sil, ki bi, če bi posameznik živel sam zase, usahnile. To je življenjska skrivnost organizma — fizičnega in moralnega: da se, čim popolnejši je, tem bogatejše izoblikuje v raznoličnosti svojih udov. Potom organizacij je vsak meščan sodeloval pri vodstvu mestne uprave, pri skrbi za blagor občine. Bila je to zares demokracija — vlada ljudstva. — Mestna občina je bila organizirana ljudska družina. Vsakdo je z veseljem, požrtvovalnostjo in z zavestjo odgovornosti delal neposredno za svojo organizacijo, posredno za mestno občino, zavedajoč se: »Mestna občina smo mi meščani!« — Srednjeveška mesta nam nazorno kažejo, kje je vir moči prave demokratične, ljudske države: v čim večjem razmahu najraznovrstnejših, druga drugo dopolnjujočih nižjih občestev, ki so organi resnične demokracije — ljudske samovlade.

Žal je poznejša doba zapustila pot resnične demokracije, temelječe na svobodnih ljudskih občestvih. Mesta in njih samoupravne organizacije so zapadle absolutistični oblasti deželnih knezov, ki so bolj in bolj zatirali bogato samolastno življenje in veselo udejstvovanje ljudstva. Namesto domačega ljudskega prava pride ljudstvu tuje rimsko pravo, namesto ljudskih sodnikov poklicni sodniki, namesto ljudskih voditeljev birokratični uradniki. Gospodarske in socialne samoupravne korporacije so nadomestile državne in policijske odredbe. Samoupravna občina je

potlačena. Absolutistična država je ljudstvo odrinila od javnega življenja.

Lažidemokracija

S francosko revolucijo se na kontinentu otvori doba formalne demokracije z volitvami in parlamentom. Ljudstvo sme zopet vsaj delno sodelovati v javnem življenju in ga kontrolirati — vsekakor pridobitev, a resnična demokracija to ni, kaj šele vzor demokracije! Izhodišče formalne demokracije je naziranje liberalizma in individualizma, da je človek samostojen, docela neodvisen in svoboden individuum, ki išče samo sebe s svojimi interesi in zase sam sebi zadošča. V popolnoma svobodni tekmi vodi brezobzirno borbo proti vsem. Le zaradi nujnosti se neomejeno svobodni poedinci po svobodni družabni pogodbi združijo v državo, da ščitijo svojo osebno svobodo. Država je po tem pojmovanju samo zunanja varnostna naprava; je le zunanja, mehanična združitve poedincev, ki se kot državljani na znotraj ne približajo drug drugemu in se duševno ne dopolnjujejo; tudi poedinec s svojim notranjim življenjem ne prodre v državo, ki mu ni duhovna enota življenjskega občestva, marveč zgolj varnostna naprava. V državi, ki je le mehanična zveza atomsko drug tik drugega živečih poedincev — državnih interesentov — se tudi državni posli vodijo po mehničnem redu: mehanično se ugotavlja ljudska volja pri volitvah in ustvarja državna volja pri posvetovanjih, sklepanju zakonov s štejetjem glasov kot volja večine. V mehanizmu obsojena država ne more nastopiti kot moralna ustanova, zato mora izvrševanje svoje državne volje izsiljevati zgolj z mehnično silo. Centralizirana mehanična sila vodi nujno k absolutizmu državne mašine. S tako državo, s takim mrtvim mehanizmom ljudstvo, ki je živ organizem, ne more duševno zrasti, take države ne more vzljubiti. Odtod prepad med ljudstvom in moderno državo — kljub formalni demokraciji.

Kje je zmota? V mišljenju, da je posameznik brez posredujočega vmesnega občestva neposredno član države. Toda posameznik je najprej član družine, sosesčine, občine, stanu, naroda, in se naravno predvsem udejstvuje v teh edinicah; šele potem njih vrste v državo in vpliva na državno življenje. Napaka formalne demokracije je v tem, da z volilno pravico, ki je edina javna pravica navadnega državljana, ustvarja fikcijo, kakor da državljan z oddajo glasu neposredno sodeluje pri gradnji in vodstvu države, udejstvovanje ljudstva pri nižjih občestvih pa kar največ omejuje. Ljudstvu pa je predvsem udejstvovanje potom samouprave v nižjih edinicah življenjska potreba! Tu je polje resnične demokracije, odkoder ljudstvo naravno vpliva na najvišje vodstvo države. Ogromna večina državljanov se zamore resnično uspešno udeleževati državnega življenja le posredno: potom nižjih občestev.

Obzornik

Duha novega časa čutijo zlasti v Franciji. Vpliv tega duha čutimo v prizadevanjih za ustavno reformo, kateri se bo zaman upiralo 272 poslancev, ki stoje v sedanjem parlamentu pod komando framaonske lože. Zaman za-trjujejo ti poslanci v svojih trdnjavah po deželi volilcem svoja najbolj republikanska čuvstva, ki so še vedno baje »liberté, fraternité, égalité« in zaman skuša radikalno socialistični tednik »Marianne« zbijati šale na račun Staviskyjevega škandala. »Mladina« pri vsem tem ne sodeluje več. V »Ecole normale supérieure«, iz katere so nekoč izhajali vodilni svobodomisleci, je danes poleg 30% komunistov 60% praktičnih katoličanov. Nov duh prihaja na deželo, kjer imajo komunisti med kmeti, ki so padli na nivo nekdanjih rimskih »pagani« (še malo slabše kot naši viničarji) še mnogo pristašev, tudi iz tkzv. trdnjavskega pasu, kjer je proletarijat že dobro

katoliško usmerjen. Akcija velikega pariškega kardinala Verdierja v predmestjih dosega čudovite uspehe in niti sicer vsemogočna prva loža »Veliki Orient« ne more več najti sredstev, ki bi jih uporabila v boju s temi novo nastajajočimi silami in oblikami.

Dve nevarnosti za angleško ljudstvo. Škof Mac Nulty iz Nottinghama na Angleškem je podal pred kratkim pri otvoritvi nove šole sledečo izjavo: »Vzgoja mora privedi človeka do tega, da tako živi, da doseže večni cilj, za katerega je bil ustvarjen... Za katolika je vzgoja kristocentrična; vzgoja, ki je zgolj svetna, je v teoriji zmota, v praksi zločin; prvo zato, ker so verska načela bistveno potrebna za vzgojo dobrega državljanja; drugo pa zato, ker je prva pravica otroka ta, da spozna svoj pravi cilj. — Druga nevarnost, ki ogroža svet, je etatizem (težnja države, vse panoge kulturnega in gospodarskega življenja poddržati). Država mora skrbeti in ščititi njegove pravice, ni pa opravičena, si prisvajati neomejeno oblast; ozirati se mora na vest ljudstva.«

87 milijonov! »V enem samem mesecu je obiskalo kino 87 milijonov ljudi. Koliko odstotkov je pri tem moralnih filmov, takih namreč, ki so na višku v tehničnem oziru in odgovarjajo moralnim načelom? Ne gre za religiozne filme kot take, gre za vso filmsko proizvodnjo, ki bi vsa morala biti v skladu z moralo, če naj ne izpodkopava zdrave korenine naroda. Ta dar božji bi moral služiti duhovno-moralni vzgoji in pravi kulturi.« Tako je govoril papež Pij XI. zastopnikom kino-tiska.

Klika. Klika je »nevidna«, se zbira pri posebnih mizah, v kletah, v kavarnah, nima pravil, je ekskluzivna, se ima »za elito«! Klika noče biti nikomur odgovorna, hoče pa vse obvladati. Klika šušlja tajno med sabo in si pomežikuje; molči pa, kadar stopijo bliže drugi. Klika razkraja pravo družabnost, se ne podredi zakoni-tim pravilom ali zakonom; klika razdeljuje službe in goji koritarstvo v klasični obliki.

Univerza

Doma

Kreditni za zidavo univerzitetne knjižnice so sedaj končno po dolgi in hudih borbah odobreni. Skrbni rektor dr. Slavič, ki je varno vodil našo univerzo dve za njen obstoj najnevarnejši leti, je s silno energijo in potrpežljivo vztrajnostjo trkal na vrata vseh mero-dajnih gospodov, dokler se mu niso odprla. Sedaj je kot prorektor s svojo zadnjo intervencijo dosegel uspeh, ki bo pač najlepše plačilo za njegov veliki trud. Dosega teh kreditov pa je obenem tudi najboljši dokaz, da je bila pot, ki jo je ubral novi odbor »Akcije za U. B.«, kljub vsem napadom, ki jih je moral slišati od mnogih strani, pravilna in da bi bilo želeti vsaki organizaciji vsaj toliko reakcionaren odbor kot je sedanji odbor A. z. U. B. Svojo reakcionarno in neradikalno mišljenje je odbor pokazal tudi z izdajo obširnega poročila o zadnjem obnem zboru, ki omogoča vsakomur nad vse bogat vpogled ne le v delo Akcije, temveč v širok pas našega javnega življenja sploh, ki ga iztrga iz njegove dolgoletne anonimnosti.

Vpis. Po dosednji začasni statistiki se je vpisalo na našo univerzo 1745 slušateljev in slušateljic. Značilna je ta statistika v primeri z lansko, ko je bilo vpisanih 1945 slušateljev in slušateljic. Število slušateljev je torej padlo za celih 200. Na posamezne fakultete se je vpisalo: 1. na filozofsko 488 (+ 15); 2. na juridično 565 (— 37); 3. na teološko 160 (— 7); 4. na medicinsko 144 (— 74); 5. na tehnično 388 (— 97).

Šolnina. Dosedaj je za zimski semester vplačane šolnine 205.045 Din. Ta vsota je tem pomembnejša, ker je z njo vplačana komaj ena tretjina celotne šolnine

in niso vštete vse druge izredno visoke takse ter razni prispevki. Težke so te dajatve. Koliko tega denarja ostane na slovenski univerzi?!

Drugod

»Visokošolski tedni« (»Hochschulwochen«) v Salz-burgu. Od 7. do 26. avgusta t. l. so se vršili v Salzburgu znameniti mednarodni visokošolski tedni (»Hochschulwochen«), ki so letos že četrty privabili v to starodavno nemško in katoliško kulturno središče katoliško inteli-genco mnogih narodov in držav. Vkljub temu, da je radi odnošajev med Nemčijo in Avstrijo avstrijsko-nemška meja zaprta in udeležba Nemcev iz »Rajha« na visokošolskih tednih v Salzburgu že dve leti onemogo-čena, se je vendar število udeležencev približalo številu 700. Poleg velikega števila Avstrijcev so prišli udele-ženci iz Francije, Švice, Anglije, Češkoslovaške, Italije, Nizozemske, Belgije, Amerike, Madžarske, Jugoslavije, Nemčije, Norveške in celo po eden iz Japonske in Ukrajine. Po slušateljih torej, kakor tudi po docentih, so imeli ti katoliški visokošolski tedni povsem med-narodni značaj. Izmed profesorjev-predavateljev, katerih sloves uživa mednarodno priznanje, naj poudarimo le številne odlične mlade katoliške znanstvenike-laike dr. Allersa, dr. Marka, dr. Schobra in druge. Letošnje visokošolske tedne so sestavljali trije tečaji: naravo-slovni, pedagoški in bogoslovno-filozofski. Snov je bila prirejena tako, da naj bi ti tedni predstavljali nekaj skrajšani letni semester (tretji semester). Znanstveno delo vsakega dne se je pričelo z recitirano mašo in nagovorom o pomenu ideje katoliške univerze. Zaključek vsakega dne je bil zopet v liturgični skupnosti vseh udeležencev, profesorjev in poslušalcev, v skupnem petju kompletorija. Začetek in konec znanstvenega dela z Bogom v liturgični skupnosti vseh: profesorjev-znanstve-nikov in slušateljev je jasno prešinil vsakega udeleženca s spoznanjem in občutjem mogočne ideje katoliške univerze. Poleg tega je notranja izgradnja teh tednov že sama izražala globoko vsebino te ideje. Vsi trije tečaji so bili tako zgrajeni, da je vse delo predstavljalo krasno harmonijo celotnosti. Prav posebej je prišlo to do izraza v skupnih vzgojnih in filozofskih predava-njih v nekaterih popoldanskih urah za slušatelje vseh treh skupin. Letošnji visokošolski tedni pa so imeli še poseben pomen, ker je poteklo letos 50 let, odkar vrše nemški katoličani neprestana prizadevanja in borbe za ustanovitev neodvisne in enakopravne katoliške uni-verze. Prvi sad teh borb in žrtv so vsakoletni visoko-šolski tedni v Salzburgu, ki se vrše od leta 1931 dalje. Ti naj bodo po svoji zamisli in namenu priprava in prehod k popolnemu uresničenju ideje po ustano-vitvi popolne svobodne in enakopravne katoliške univerze. 50 letni jubilej teh priza-devanj pa je prinesel tudi že drugo delno uresničenje. Na zborovanju »Katoliškega univerzitetnega društva« in udeležencev visokošolskih tednov je dne 15. avgusta t. l. predsednik avstrijske zvezne države prof. Miklas v svo-jem govoru o pomenu katoliške univerze presenetil navzoče z naznanilom, da je avstrijska vlada 7. avg. t. l. dovolila takojšnjo ustanovitev neodvisne in enakopravne katoliške filozofske fakultete v Salzburgu. Vse podrob-nosti bodo urejene v sporazumu s sv. stolico. S tem sklepom je ideja katoliške univerze v Salzburgu, ki ima za to tudi močno tradicijo, dobila možnost uresničenja. Filozofsko fakulteto bodo odprli v jeseni 1935. Ostale fakultete pa bodo oživetvorjene polagoma, v primernih in možnih razdobjih.

Duhovne vaje za akademike. Od 30. okt. (zvečer ob 7. uri) do 3. nov. zjutraj bodo duhovne vaje v jezuitskem kolegiju. Za stanovanje in vso preskrbo pla-čajo udeleženci 35 Din.